Molnár Kristóf
2002

GONDOLAT GARÁZS

Abban sem vagyok biztos,
hogy miben nem vagyok biztos.
Talán.
Lélek, jelen, lét.
Magány.
Van szomorú boldogság?
Sor őr.
Kéz kezet. Két kéz el.
Tekintet, érintés, parázs.
Gondolat garázs.

Nem merem megtenni azt,
amit nem lehet.
Leírni a leírhatatlant.
Elérni az elérhetetlent.
Utánozni az utánozhatatlant.
Megismételni a megismételhetetlent.
Mégis.
Felbátorodás.
Elbizonytalanodás, kétség.
Merészség.
Hajtás.

Egy biztos, hogy én, hogy te, hogy itt.
Ezt, most, így. Ez most így.
Egy biztos.
Gondolat keverés.
Remegés.
Hallottad? Azt mondta: szeret. Nem?
Hogy is hallottad volna,
Csak én hallottam, nekem mondta.
Igen, kézen fogva. Sírtam volna.
Bátorság.
Nem itt kezdődik.
Már elkezdődött.
Régen. Még régebben.
Még. Mégsem.
Az elejéről nem lehet.
Hiszen még nem.
Ismerni az ismeretlent.
Látni a láthatatlant.
Utólag könnyű. Nekem még nehéz.
Kéz, érintés, varázs.
Gondolat garázs.
Mozdulat, vagyis annak hiánya.
Látom, ahogy nézett.
Látom, ahogy néz.

Hogyhogy nem, amit mégis?
Hogyhogy mégis, amit nem?
Ültünk.
Van barátod?
Csend, hosszú csend.
Miért is kérdeztem meg, hiszen...
Megnyugtatásból,
Témának,
Kíváncsiságból.
Felhők alatt.
Nincs.
Cipő, csend.
Furcsa.
Nem kérdezem meg, hogyhogy.
És... neked van barátnőd?
Szünet. Most.
Mondhatok bármit. Remegés.
Nem néztem oda. Ott belül.
Neki miért? Mégis ránéztem.
Van.
Vége van-e annak,
Aminek nincs lehetősége elkezdődni?
És elkezdődik-e az, aminek...

Régen. Valahol. Háború.
Rohantam. Nő voltam.
Láttam kívülről feltűzött hajamat.
Folyosó. Toronyban.
Szaladtam éppen kifelé egy szobából.
Valaki a fal mögül figyelt.
Nem vettem észre, de már látom.
Puska, szurony, zubbony.
Támadt, zihált.
A folyosó fehér falának háttal.
Megijedtem.
Otromba tekintet, vad.
Kiszabadultam.
Bekergetett egy szobába.
Féltem.
Most látom kívülről a tornyot.
Sokan szaladtak az utcán.
Látom, ahogy taposták a köveket,
markolták a puskát.
Lőttek.
Háború. Valahol. Régen.

Igaz-e az, amire én úgy emlékszem?
Mondd még egyszer!
Előtte fel és ismét le.
Hallani akartam.
Mondd még egyszer!
Nem hittem el, s ő nem hitte el.
Nevetett.
Mi, ketten, ugyanazt, külön.
Így ismertem meg.
Este, lépcsőkön.
Hogy mit éreztem?
Furcsa volt.
Olyan ritka az, amit én ott, akkor.
Öröm.
Hogy még valaki.
Illetve, hogy nem,
Nem vagyok egyedül ebben.
Utólag, talán.
Jobb lenne most erről többet nem.
Éjsötét és napfény.
Új sor, új remény.

Mindent lehet, ami lehetetlen.
Minden lehetetlen, ami nem.
Egy biztos.
Bizonytalanság.
Múlófélben.
Kék szeme varázs. Parázs.
Sokáig nem tudtam, amit most tudok,
És sokáig tudtam, amit most nem tudok.
Idő.
Miért van, hogy ami lenne, még sincs?
Érteni az érthetetlent.
Beszéd, félreértés.
A közös hallgatás.
Elfogadni az elfogadhatatlant.

Gondolat Garázs 2002
Nevezd meg! Ne add el! Így add tovább
cc: by-nc-sa Molnár Kristóf 2002
ISBN 978-615-81781-1-2

Határozat.
Elbizonytalanítás.
Próba, tétel.
Szerelmes vagyok nagyon.
Ezt ő is tudja, tudom.
Mások nem.
Akik tudják még, nem hiszik.
Csak összehúzzák a szemöldöküket,
És hallgatnak.
Vagy: Ó, ugyan!
Ez velem is megtörtént már,
Túléltem,
Nem érdemes, majd elmúlik.
Dac. Nem!
Nem akarom. Nem múlik el.
Nem hiszem, nem lehet.
Nem akarom. Nem tudom. Ne!
Elbizonytalanítottak.
Ki erősít meg abban,
Amiben biztos vagyok?
Mindig ez a vége, ide jutok:
SZERETEM, SZERETEM!
A szóismétlés önigazolás?

Megerősítés.
Makacs vagyok,
Ha nem hallgatok másokra?
Határozatlanság.
Sok mindent nem értek.
Tanulok abból,
Amit mások csinálnak
És szerintük helyes.
Csak az lehet helyes,
Amit a legtöbben gyakorolnak
És elfogadják?
Feladni egy nagy dolgot
Valami hasonló kisebbért?
Lefokozás.
Kis idő múlva abbahagyni, azt mondani:
Én mindent megtettem
És nem küzdeni tovább?
Meghasonlás.
Önbecsület kicsinyítés?
Talán.
Helyes, vagy nem helyes?
Objektív? Szubjektív.

Nem te vagy a nagy ő.
Kés. Most.
De én őt szeretem, őt imádom,
Vele akarom végigélni az életem.
Boldoggá tenni őt.
Szeretem!
Soha nem hittem, hogy
Szerethetek valaha is így.
A legszebb, legaranyosabb,
Legcsodálatosabb lány, akivel találkoztam.
És őszinte.
Nem én vagyok a nagy ő.
Erre a mondatára széttártam a karom.
Szeretem.
Akkor is, ha eldob, ha rám se néz.
Persze, nem teszi.
Szeret.
Csak nem szerelmes belém.

Nekem csak ő van.
Beteges?
Lehet. Szeretem, szeret.
De nem belém szerelmes.
Ez nem irányítható.
Tudom.
Végtelenül szeretem.
Nekem a boldogság az,
Ha rám néz.
Elvarázsol.
Ilyen csak a mesékben
És a filmekben létezik!
Azt hittem.
De nem.
Mondjon bármit, én szeretem.
És ezzel nem kötelezem semmire.
Nem akarom megváltoztatni.
Nem kényszerítem semmire.
Tiszta szívvel, nagyon mélyről,
Szeretem.

Szenvedély, könnyek, érintés, parázs.
Szomorú boldogság, önsanyargatás?
Kitartás, hűség, szeretet, bizonyosság.
Ez a kapcsolat annyira ránk jellemző!
Néha nagyon hülye vagyok,
Nagyon bánom.
Ha nem figyelek,
Könnyen megbántok akárkit.
Akaratlanul.
Nem akarom.
Tenni a tehetetlent.
Látni a láthatatlant.
Érteni az érthetetlent.
Kimondani a kimondhatatlant.
Megérinteni a megérinthetetlent.
Mindent lehet, csak egyet nem:
Megölni a halhatatlant.
Van, ami örök.
Biztos vagyok abban,
Hogy miben vagyok biztos.

A kezdet valaminek a vége.
A leghosszabb busz út.
Szakítás egy távoli lánnyal.
Ő sírt, én lehajtottam a fejem.
Visszasírta magát.
Később ismét három nap
A fák közt, a hegyekben.
Élmény, tapasztalat, holdfény, tűz.
Valahogy akkor sem működhetett
Ez tovább.
Fogta magát és eltűnt.
Sok vers szereplője nem lép fel újra.
Mi a halál?
Mi örök és mi az, amit az ember elrejt?
Felejt? Lehet.
Az idő és a nem-feltűnés szabaddá tesz.
A távoli lány másfél év után tűnt fel újra.
Egy telefon erejéig.
Szög és kalapács.
Én még mindig szeretlek - mondta.
Régi dolgok előkerülése.
Félmosoly.
Van most barátnőd?
Nincs.
Egy rövid beszélgetés után hitetlenség.
Miért nem keresett eddig?
És most már miért? Mit várt?
Nem fogok visszarohanni hozzá.
Emlékeim megmaradnak.